

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/155/2017
Identifikačné číslo spisu:	1112236071
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1112236071.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z. O., bývajúceho v U., zastúpeného JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom so sídlom v Nitre, Piaristická č. 2, proti žalovanému Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, so sídlom v Bratislave, Vájanského nábrežie č. 3, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 Cpr 8/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2017 sp. zn. 10 CoPr 15/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) domáhal určenia, že výpoveď z 20. septembra 2012 a dohoda o skončení pracovného pomeru zo 4. októbra 2012 je neplatná.

2. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 24. júla 2014 č. k. 7 Cpr 8/2012-114 žalobný návrh zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania sa prednostne zamerlal na skúmanie platnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného dohodou zo 4. októbra 2012, a to z toho dôvodu, že ak by vyhodnotil toto skončenie pracovného pomeru žalobcu ako platné, pracovný pomer žalobcu by skončil bez ohľadu na platnosť, resp. neplatnosť výpovede. Poznamenal, že sa síce s námietkou žalobcu, že ako deň skončenia pracovného pomeru možno v dohode o skončení pracovného pomeru dohodnúť najskôr deň podpisu dohody, keď argumentoval, že mu akceptácia návrhu dohody o skončení pracovného pomeru bola zaslaná neskoro, keďže mu bola doručená až 4. októbra 2012, t. j. po dni skončenia pracovného pomeru, stotožnil, avšak nesúhlasil s jeho názorom, že dojednanie skoršieho dátumu má za následok neplatnosť dohody, nakoľko v žiadosti žalobcu o skončenie pracovného pomeru dohodou, lehota na prijatie uvedená nie je. Uviedol, že lehota na prijatie dohody o skončení pracovného pomeru nevyplyva ani z právnych predpisov, keďže z ustanovenia § 76 ods. 2 Zákonníka práce vyplýva iba to, že na vznik nároku žalobcu na odstupné, bol povinný požiadať o skončenie pracovného pomeru dohodou, nie však skutočnosť, že dohoda musí byť do začatia plynutia výpovednej doby aj uzavretá, a preto je potrebné

včasnosť prijatia žiadosti žalobcu posudzovať podľa kritéria primeranosti. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že akceptácia návrhu dohody sa dostala do sféry dispozície žalobcu v lehote 4 dní od doručenia návrhu dohody, t. j. za dva pracovné dni (keď v tejto súvislosti považoval za preukázané, že dňom podpísania dohody žalobcom bol 2. október 2012, napriek tomu, že je na nej vyznačený 4. október 2012, a to aj s prihliadnutím na vyjadrenie svedkyne, ktorá uviedla ako dátum podpísania dohody 2. október 2012 podľa výstupného listu žalobcu, ktorý si presný deň podpisu nepamätal, s tým, že ak by aj bola akceptácia žalobcovi doručená v lehote 6 prípadne aj viacerých dní, možno takúto akceptačnú lehotu považovať za primeranú s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca jej primeranosť v čase vykonania právneho úkonu nenamietal a urobil tak až po približne jednom roku od vykonania úkonu, a preto súd prvej inštancie vyhodnotil úkon doručenia akceptácie žiadosti žalobcovi za včasný a vedúci k platnému uzatvoreniu dohody. Uviedol, že sa stotožnil so závermi rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo 6. marca 2013, sp. zn. 21 Cdo 2039/2012 s tým, že „Žiadosťou o skončenie pracovného pomeru dohodou“ žalobca prejavil skutočnú vôľu skončiť pracovný pomer so žalovaným, ktorý prejavil vôľu jeho žiadosti vyhovieť, preto uvedenie skoršieho dňa skončenia pracovného pomeru v dohode nespôsobuje neplatnosť dohody strán sporu, ale iba to, že ku skutočnému rozviazaniu pracovného pomeru došlo až dňom, kedy bol úkon akceptácie doručený žalobcovi, teda 2. októbra 2012. K tvrdeniu žalobcu, že dohodu podpísal v časovom strese a v omyle, vychádzajúcim z toho, že žalovaný mu tvrdil, že ide o organizačné zmeny, ktoré žalovanému dávajú právo ukončiť pracovný pomer žalobcu, ako aj to, že mu žalovaný tvrdil, že v prípade neuzatvorenia dohody mu nebude vyplatená mzda a odstupné, na ktoré by mal nárok, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalovaný Rozhodnutím č. 36/2012 rozhodol o organizačnej zmene s cieľom zvýšiť efektívnosť práce s tým, že toto rozhodnutie súd nie je oprávnený preskúmať a musí z neho vychádzať. K tvrdeniu žalobcu, že dané rozhodnutie je fiktívne, prijaté s cieľom zbaviť sa ho ako zamestnanca súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol, nakoľko podľa Rozhodnutia žalovaného č. 36/2012 bolo zrušených celkom 16 pracovných miest, keď žalovaný preukázateľne skončil pracovný pomer s viacerými, najmenej 6 zamestnancami (ako vyplýva z výpovedí z pracovného pomeru a z prehľadov stavov zamestnancov), a teda organizačná zmena sa preukázateľne nevzťahovala výlučne k miestu žalobcu, ako jedinému zrušenému pracovnému miestu. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu, že zámerom organizačnej zmeny malo byť jeho nahradenie Z., pretože pracovný pomer tohto zamestnanca vznikol 25. septembra 2012 a organizačná zmena bola prijatá až nasledujúci deň, teda až potom, ako platne vznikol pracovný pomer tohto zamestnanca s tým, že to, že žalovaný nerozviazal a na základe organizačnej zmeny pracovný pomer s novo-prijatým zamestnancom ale so žalobcom, mu nemožno z právneho hľadiska vyčítať, pretože voľba nadbytočného zamestnanca v prípade organizačných zmien patrila výlučne žalovanému ako zamestnávateľovi. Uviedol, že zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám, keď považoval za preukázané aj to, že medzi prijatou organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobcu bola príčinná súvislosť, keďže podľa organizačnej zmeny sa zrušili tri pracovné miesta na oddelení dopravy, na ktorom bol zamestnaný. Poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že odo dňa prijatia organizačných zmien a následnej výpovedi, danej žalobcovi, do podania žiadosti o skončenie pracovného pomeru dohodou ubehol krátky čas (1 deň), nemožno túto skutočnosť vyhodnotiť ako dôvod neplatnosti dohody a aj keď žalobca tento časový úsek vnímal stresujúco, napísal si sám žiadosť o skončenie pracovného pomeru (nebol mu pri odovzdaní výpovede predložený návrh žiadosti na podpis) a mal teda možnosť preštudovať si výpoveď sám bez prítomnosti žalovaného, vrátane poučenia o práve požiadať o skončenie pracovného pomeru dohodou pred začatím plynutia výpovednej doby. K námietke žalobcu, že skončenie jeho pracovného pomeru je v rozpore s dobrými mravmi a konanie žalovaného pri skončení pracovného pomeru bolo obchádzaním zákona z dôvodu, že výpoveď z pracovného pomeru predchádzala rozhodnutiu o organizačnej zmene, ako aj na skutočnosť, že Z. bol prijatý na jeho miesto súd prvej inštancie uviedol, že je nedôvodná, resp. nepreukázaná, nakoľko výpoveď z pracovného pomeru nepredchádzala organizačnej zmene, keď táto skutočnosť vyplýva z textu samotnej výpovede, v ktorej je uvedené, že 26. septembra 2012 bola prijatá organizačná zmena, zo skutočnosti, že žalobca výpoveď prevzal až v čase účinnosti organizačnej zmeny, ako aj z výpovedí z pracovného pomeru ostatných zamestnancov, daných z rovnakého dôvodu, kde bol dátum vyhotovenia uvedený 27.

september 2012, z dôkazov, z ktorých mal súd prvej inštancie preukázané, že pri uvedení dňa výpovede v písomnom vyhotovení výpovede žalobcu došlo iba k chybe v písaní, ktorá nie je dôvodom neplatnosti právneho úkonu z čoho vyplýva, že pokiaľ bola dohoda predložená žalobcovi (aj s dôvodmi v nej uvedenými) a on ju takúto akceptoval, vyjadril tým svoju slobodnú vôľu skončiť pracovný pomer u žalovaného. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. januára 2017 sp. zn. 10 CoPr 15/2016 odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vo veci riadne zistil skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že chyba v písaní, ku ktorej došlo uvedením nesprávneho dátumu na výpovedi danej žalobcovi v žiadnom prípade neplatnosť tohto právneho úkonu spôsobiť nemohla, nakoľko nielen z obsahu danej výpovede (jej textu) nepochybne vyplýva, že dôvodom výpovede je nadbytočnosť žalobcu, ku ktorej došlo na základe Rozhodnutia č. 36/2012 starostky Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto z 26. septembra 2012, v zmysle ktorého 27. septembra 2012 bolo zrušené pracovné miesto žalobcu (funkčné miesto v oddelení dopravy, z Rozhodnutia č. 36/2012 jednoznačne vyplýva, že žalovaný zrušil tri pracovné miesta v oddelení dopravy) a zároveň, že žalovaný výpoveďou skončil pracovný pomer z dôvodu nadbytočnosti s ďalšími zamestnancami, pričom všetky výpovede boli datované 27. septembra 2012. Poznamenal, že z obsahu výpovede danej žalobcovi nepochybne vyplýva, že starostka Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto rozhodla o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce a optimalizáciu rozpočtových výdavkov bežného rozpočtu, čím došlo k zrušeniu 16-tich pracovných miest s účinnosťou od 27. septembra 2012. Z tohto dôvodu považoval aj tvrdenie žalobcu, že dané rozhodnutie bolo fiktívne, žalovaný ním obchádzal zákon a jeho skutočným zámerom bolo nahradiť ho iným zamestnancom (Z. X., keďže bol členom tej istej politickej strany ako starostka), ako v rozpore so zásadami formálnej logiky, keďže mal za nepochybne preukázané, že pracovný pomer Z. vznikol dva dni pred účinnosťou organizačnej zmeny (25. septembra 2012), žalovaný 27. septembra 2012 (štvrtok) svojím podpisom potvrdil prevzatie výpovede a podaním doručeným žalovanému 28. septembra 2012 požiadal žalobcu o ukončenie pracovného pomeru dohodou (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) ku dňu 30. septembra 2012 (nedeľa) a zároveň o vyplatenie trojnásobku priemerného mesačného zárobku, náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku, ktoré nároky mu boli žalovaným vyplatené 8. októbra 2012. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou platnosti dohody o skončení pracovného pomeru zo 4. októbra 2012, v ktorej dohodnutý deň skončenia pracovného pomeru predchádza dňu podpisu tejto dohody, pričom takto formulovaná dohoda je absolútne neplatná. Uviedol, že z ustanovení dohody jednoznačne vyplýva, že žalovaný mal vôľu ukončiť pracovný pomer k 30. septembru 2012, a túto jeho vôľu nie je možné nahradiť žiadnou interpretáciou, nakoľko stanovenie určitého dňa, ku ktorému sa má pracovný pomer skončiť je podstatnou náležitosťou dohody o skončení pracovného pomeru a súd tak podľa jeho názoru nemôže nahrádzať vôľu účastníka dohody. Poukázal na to, že aj zo samotnej dohody o skončení pracovného pomeru vyplýva, že vôľa žalobcu a žalovaného nesmerovala k ukončeniu pracovného pomeru k tomu istému dňu a súd tak v rozpore s prejavenu vôľou žalobcu a žalovaného nahrádza svojou interpretáciou ich vôľu ukončiť pracovný pomer k 2. októbru 2012. Argumentácia súdu o omyle aj v dátume dohody je tak právne neudržateľná, nakoľko nie je možné prijať, že sporové strany sa pomýlili vo všetkých relevantných dátumoch pri všetkých právnych úkonoch, ktoré urobili a na tom založiť súdne rozhodnutie. Žalobca vo svojom dovolaní ďalej tvrdil, že výpoveď z 20. septembra 2012 daná žalobcovi je absolútne neplatná, nakoľko predchádzala rozhodnutiu o organizačnej zmene. Mal za to, že výpoveď je absolútne neplatná, nakoľko nebola splnená zákonná podmienka organizačnej zmeny, a to zrušenie pracovného miesta a nadbytočnosť zamestnanca, pričom pracovné miesto žalobcu nebolo v skutočnosti zrušené. Uviedol, že dohoda je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovaný hrubo oklamal žalobcu, a to jednak v súvislosti so splnením hmotnoprávnych podmienok na skončenie pracovného pomeru

výpoved'ou z organizačných dôvodov, ktoré však u žalovaného reálne neexistovali, s o zrušení pracovného miesta žalobcu a s neexistenciou vhodného voľného pracovného miesta u žalovaného a s nespĺnením ponukovej povinnosti žalovaného. Poukázal na to, že aj z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný mal vhodné voľné pracovné miesta, ktoré mal žalobcovi ponúknuť. Tvrdil, že v danom prípade išlo len o nahradenie žalobcu iným zamestnancom a organizačná zmena bola v časti týkajúcej sa žalobcu vykonaná výlučne s cieľom a motívom „zbavenia sa“ konkrétneho zamestnanca. Poznamenal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne, nezákonné a najmä nepreskúmateľné. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejماً námietka žalobcu, v zmysle ktorej je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu nesprávne, nezákonné a najmä nepreskúmateľné. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že žalobca namieta nielen nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou

práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

14. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

15. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), je nepreskúmateľné.

15.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15.2. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

16. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkami dovolateľa, ktoré uplatnil vo svojom odvolaní. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalobcu, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil v súlade so zákonom.

17. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu vykonaných dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo

244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

19. Dovolateľ v dovolaní namietal aj to, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný podľa § 421 ods. 1 CSP.

19.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

19.3. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

19.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

20. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

21. So zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalobcu je potrebné uviesť, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (viď napríklad sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho

súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

22. Žalobca vo svojom dovolaní nastolil viacero otázok tvrdiac, že sú samostatne relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Formulácie jeho dovolania nie sú však celkom jasné. Odkaz na uvedené ustanovenia, ktoré zvolil žalobca, je uvedený v úvode dovolania (v istom zmysle „sumárne“). Z uvedeného dôvodu bolo preto osobitne dôležité posudzovanie dovolania žalobcu podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP); ani pri takom prístupe nebolo však pri niektorých častiach dovolania zrejmé, či tá ktorá žalobcom nastolená otázka má jednoznačnú väzbu na § 421 ods. 1 písm. a/ alebo na § 421 ods. 1 písm. b/ alebo na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Najvyšší súd mohol preto v dovolacom konaní prijať vo vzťahu k dovolaniu (jeho prípustnosti) závery len tam, kde to dovolacie formulácie a obsah dovolania umožňovali.

22.1. V súvislosti s predchádzajúcim odsekom tohto bodu však dovolací súd konštatuje, že žalobca v dovolaní ničím nekonkretizoval (a odkazom na vzájomne si protirečiace rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor, že niektorá z právnych otázok, na ktoré chcel upriamiť pozornosť, je dovolacím súdom rozhodovaná rozporne (rozdielne) a že teda jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

22.2. Rovnako už v súvislosti s prvým odsekom tohto bodu najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namietal nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov (napríklad z hľadiska otázky možnosti interpretácie prejavu vôle účastníkov dohody o skončení pracovného pomeru v rozpore s ich skutočnou vôľou o podstatných náležitostiach dohody), neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

23. K otázke platnosti dohody o skončení pracovného pomeru, v ktorej dohodnutý deň skončenia pracovného pomeru predchádza dňu podpisu tejto dohody o skončení pracovného pomeru, ktorú dovolateľ vo svojom dovolaní špecifikoval ako prvú a kľúčovú otázku, ktorá podľa názoru dovolateľa nebola dovolacím súdom vyriešená, dovolací súd uvádza, že táto otázka je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (viď napr. rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 78/1998, 5 Cdo 217/2008). Žalobca teda neopodstatnene tvrdí, že otázka platnosti dohody o skončení pracovného pomeru, v ktorej dohodnutý deň skončenia pracovného pomeru predchádza dňu podpisu tejto dohody o skončení pracovného pomeru „nebola v praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená“, teda že je daný dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

23.1. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 217/2008 z 24. marca 2010 okrem iného uviedol, že: „V zmysle § 60 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom. V tomto smere je podstatný deň, ku ktorému sa dohodli zamestnávateľ a zamestnanec na skončení pracovného pomeru, a dohoda o skončení pracovného pomeru nie je neplatný právny úkon, i keď sa uzavrie spätne, t. j. účastníci ju podpíšu i po dni, na ktorom sa dohodli, že je dňom skončenia pracovného pomeru. V tomto smere je potom irelevantná námietka, že návrh na uzavretie dohody ku dňu 28.2.2005, t. j. k dátumu, kedy mal byť pracovný pomer skončený, bol doručený žalovanému až dňa 1.3.2005 (ako aj skutočnosť, ktorú si vyhodnotil odvolací súd ako zmarenie doručenia). Podstatná z tohto hľadiska je vôľa žalobcu ukončiť pracovný pomer dohodou a to z dôvodu organizačných zmien (§ 60 ods. 2 Zákonníka práce) ku dňu 28.2.2005 a tomu nadväzujúca povinnosť žalovaného takýto návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru v zmysle § 76 ods. 2 veta druhá Zákonníka práce, prijať.“

23.2. V rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 78/1998 z 26. februára 1999 dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že: „Dohoda o rozviazaní pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Vzhľadom na to, že obidvaja účastníci pracovného pomeru chcú ukončiť pracovný pomer a ich vôľa je zhodná, nekladie im právna úprava žiadne závažnejšie prekážky formálne ani vecné pre jej uzavretie. Dohodou je teda možné rozviazať pracovný pomer kedykoľvek a bez akéhokoľvek obmedzenia. Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou dohody o rozviazaní pracovného pomeru (okrem vyjadrenia vôle obidvoch účastníkov rozviazať pracovný pomer touto formou) je určenie okamihu, kedy má pracovný pomer skončiť tak, aby nevznikali žiadne pochybnosti o dni, kedy pracovný pomer má skončiť. V našej právnej teórii i praxi sa prijal názor, že práva sa strácajú až na konci posledného dňa lehoty (doby), teda o 24.00 hod. Ak preto účastníci konania dňa 2.7.1996 jednoznačne formulovali vôľu ukončiť pracovný pomer dňom 1.7.1996,

nastala podľa názoru dovolacieho súdu jednoduchá právna situácia, a to že uvedeným dňom bol rozviazaný pracovný pomer medzi účastníkmi tohto pracovnoprávneho vzťahu.“ Dovolací súd vo svojom rozhodnutí tak jednoznačne konštatoval, že dohodu o rozviazaní pracovného pomeru zamestnankyne so zamestnávateľom ku dňu bezprostredne predchádzajúcemu uzavretiu dohody, nemožno považovať bez ďalšieho za neplatne uzavretú pre rozpor so zákonom.

23.3. Žalobca tak v dovolaní neopodstatnene tvrdí, že táto ním nastolená otázka, nebola dosiaľ najvyšším súdom vyriešená.

24. Dovolateľ ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou absolútnej neplatnosti výpovede a dohody z dôvodu rozporu so zákonom a s dobrými mravmi, na ktorú má podľa názoru žalobcu prihliadať súd z úradnej povinnosti (ex offio), pričom podľa názoru dovolateľa sa v právnej otázke absolútnej neplatnosti právneho úkonu vo vzťahu k prekluzívnej lehote uvedenej v § 77 Zákonníka práce a povinnosť súdu prihliadať na absolútnu neplatnosť z úradnej povinnosti v pracovnoprávných sporoch, sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. nebola dovolacím súdom vyriešená, resp. je rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd poznamenáva, že dovolateľ vo vzťahu k tejto otázke v dovolaní na jednej strane tvrdil, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, zároveň však v dovolaní poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré s riešením tejto otázky súvisia (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 33/2008, 3 Cdo 137/2003). Z uvedeného je tak zrejmé, že na to, aby dovolací súd pristúpil k vecnému prejednávaniu dovolania nebol v danom prípade splnený predpoklad jeho prípustnosti v zmysle uplatneného dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože dovolateľ svoje tvrdenie o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená sám spochybnil, keď v dovolaní poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá s vyriešením uvedenej otázky súvisí. Dovolací súd ďalej v súvislosti s označenými rozhodnutiami najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 33/2008, 3 Cdo 137/2003 poznamenáva, že dovolateľ nekonkretizoval, či sa v týchto rozhodnutiach odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. či sú tieto rozhodnutia rozdielne. V nadväznosti na to, že žalobca v dovolaní ničím nekonkretizoval (a odkazom na vzájomne si protirečiace rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložil) svoj názor, že táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozporne (rozdielne) a že teda jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (viď bod 22.1. dovolania), dovolací súd pristúpil ku skúmaniu, či žalobca dôvodne vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa odklonilo od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

25. Najvyšší súd v rozsudku z 1. mája 2009 sp. zn. 3 Cdo 33/2008, uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe pod publikačným číslom 28/2009 uviedol, že: „Ak zamestnávateľ z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce ruší určité pracovné miesto (funkciu), môže dať výpoveď z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce iba zamestnancovi pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste (funkcii), nie však inému zamestnancovi, ktorého pracovného miesta (funkcie) sa písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov výslovne nedotýka. V takom prípade neplatí zásada, že o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Zásada, že o výbere nadbytočného zamestnanca rozhoduje zamestnávateľ, sa použije len v prípade, že došlo k zrušeniu takého pracovného miesta (funkcie) alebo určitého počtu takýchto pracovných miest, kde niekoľko zamestnancov je zaradených na tom istom (podobnom) pracovnom mieste (funkcii).“ Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce súd neskúma platnosť rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene z dôvodu, že také rozhodnutie nie je právnym úkonom v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka, ale iba skutočnosťou, ktorá je hmotnoprávnym predpokladom pre samotný právny úkon. Uvedený judikát však úplne presne nekorešponduje s predmetným sporom. V preskúmanom prípade súd prvej inštancie, v súlade s rozhodovacou praxou všeobecných súdov, sa prednostne zaoberal skúmaním platnosti skončenia pracovného pomeru dohodou, pretože ak by sa toto skončenie pracovného pomeru vyhodnotilo ako platné, potom by sa pracovný pomer dovolateľa skončil bez ohľadu na platnosť, resp. neplatnosť výpovede. Dovolací súd sa s týmto konštatovaním súdu prvej inštancie stotožňuje a považuje ho za správne.

26. V rozsudku z 27. júla 2004 sp. zn. 3 Cdo 137/2003 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe č. 62/2004) najvyšší súd uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1

Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Ani tento judikát však nekorešponduje s predmetným sporom.

27. V prejednávanom spore bolo preukázané, že žalovaný Rozhodnutím č. 36/2012 z 26. septembra 2012 rozhodol o organizačnej zmene s cieľom zvýšiť efektívnosť práce. Týmto rozhodnutím došlo následne k zrušeniu 16 pracovných miest na viacerých oddeleniach miestneho úradu, vrátane troch pracovných miest na oddelení dopravy. Žalovaný doručil žalobcovi 27. septembra 2009 (poznámka dovolacieho súdu: dátum uvedený zo žiadosti žalobcu o skončenie pracovného pomeru dohodou, č. l. 20 spisu) oznámenie o skončení pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Žalobca následne žiadosťou doručenou žalovanému 28. septembra 2012 požiadal o skončenie pracovného pomeru dohodou a o vyplatenie náhrady mzdy. Žalobca sa následne žalobou podanou na súde prvej inštancie 31. októbra 2012 (v dvojmesačnej lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce) domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Na základe uvedeného dovolací súd poznamenáva, že sudy nižších inštancií v danom prípade uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru vyhodnotili ako nepriečiace sa dobrým mravom s tým, že v posudzovanom spore nie je možné dospieť k záveru, že by so zreteľom na konkrétnu situáciu a s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti, ktoré predchádzali uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, išlo o prípad vymykajúci sa prevládajúcim mravným zásadám a princípom vzájomných vzťahov medzi zamestnávateľom a zamestnancom. Pokiaľ žalobca tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v dovolateľom označených rozhodnutiach najvyššieho súdu, robí tak neopodstatnene.

28. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritorný dovolací prieskum. Najvyšší súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej prípustnosť dovolania nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP; vo zvyšnej časti odmietol jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.